

galer

5

LETNIK XXVI.
1979-1980

VSEBINA

Neža Maurer: Zvonček in zima	129
Vojan T. Arhar: Pojasnilo	129
Angelo Cerkvenik: Sončna	130
Danilo Gorinšek: Skopulja Grablja	132
Neža Maurer: Zima v zdravilišču	133
Črtomir Šinkovec: Trije lovci	134
Angelo Cerkvenik: Lucijina muca	135
L.A.: Danilo Gorinšek 75-letnik	139
Danilo Gorinšek: Izstevanka, Golobček	139
Vlado Firm: Osel Riko	140
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Marko v marketu	142
Igrače	143
Koroška ljudska: Miška je šla k čevljaru	144
Franci Lakovič: Zmešnjava	144
Zanimivosti	145
Kajetan Kovič: Kadar medved se zbudi	146
V svetu tehnike: Lojze Abram: Leteče ladje	147
Zdravko Omerza: Kiki mala opica	149
Veselo v planine: Dušan Jelinčič: Kras vas čaka	150
Gema Hafner: Pogača	151
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šusteršič: Lake Placid 80	152
Vladko Kogoj: Oreha	153
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Nove pesmice in pravljice	154
Meta Rainer: Polž šofer	155
Šolarji pišejo	156
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Trobentica in zvonček	157
Urednikova beležnica	158
Za bistre glave	159
Za spretne roke: Vera Poljšak: Avtojace	3. stran platnic

LETNIK XXVI.
FEBRUAR 1980
ŠTEVILKA 5

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:
Graphart, Trst - Tel. 772151
Naslovna stran:
Marko Bevilacqua, 2. r. OŠ
»Karel Širok« - DONADONI

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod štev. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

Neža Maurer

Ilustr. Jelka Reichman

Zvonček in zima

Zvonček kima
sredi snegà:
— Mrzla zima,
kdaj boš odšla?

Zima jezi se,
ga stiska za vrat:
— Zvonček predren,
pojni spat!

Drugače boš zmrznil,
kot zmrzne vse,
čemur zima
pokaže zobe!

Zvonček kima —
in se ne da'.
Zima popušča...
Modrejši se vda.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Jelka Reichman

POJASNINO

Kdo med vami še ne ve,
kam snežak spomladi gre?
V belem dvorcu tople dni
v snežnih pernicah prespi!

SONČNA

Bila je ostra zima, strupen mraz. Ujeti partizani, pomanjkljivo oblečeni, v ponošene čevlje obuti, nekateri napol bosi, lačni, neprespani, vsi prezebli, so v beograjskem predmestju, nekje ob Savi, popravljali železniško progo. Neredkokdaj se je primerilo, da je ta ali oni omedlel in ni utrujenih oči nikdar več odprl. Ko so imo njih hodili domačini, so njihove žalostne oči prosile za košček kruha, za skromno cigaretto.

Kdaj pa kdaj je komu uspelo, da jim je vtihotapil skorjico kruha, rezino suhe slanine, zavojček tobaka, toda le redkokdaj, zakaj budno oko esesovskega stražarja je onemogočalo sleherni stik med ujetimi partizani in domačini.

Zraven proge ob Savi je v skromni, iz ilovice in šibja zgrajeni pritličnici domovala Sončna, majčena majčena deklica. Njen oče je bil že dve leti v nemškem taborišu jugoslovanskih ujetnikov, njena mati pa je delala v neki majhni tovarni za kuhanje marmelade. Zaslužila je komaj toliko, da sta se ona in Sončna beraško preživljali.

Sončna je dobila vsak dan zjutraj, preden je mama odšla na delo, skodelico prežganke in kos kruha ali projice*.

Sončna je dan na dan opazovala, kako so se, bolj sencam kot živim ljudem podobni, partizani mučili, hirali, počasi umirali. Bilo ji je neznanško hudo. O partizanih je vedela samo, da so se bojevali zoper tujega zavojevalca, da so jih Nemci ujeli, nekatere pobili, te tukajle pa pošasi načrtno pobijali z nadčloveško na-

pornim delom; nekako podzavestno je doumela, da so — »naši«.

»Mama,« je nekega dne rekla mati, »ali ne bi mogla dobiti malo več kruha?«

»Več kruha? Ali si lačna?« se je začudila mati.

»Ne jaz, mama, pač pa ujeti partizani...«

»Bog ne daj, tega nikar! V to se mi nikdar ne vtipkaj!« se je prestrašila mati.

Sončna je umolknila in potihoma sklenila, da bo vsak dan dajala partizanom del svojega kruha. In res: vsak dan zjutraj je od svojega kruha odkrhnila le drobček in ga použila, večji del pa je spravila v šolsko torbico. Po končanem pouku se je — na videz — potikala po progi. Esesovci so menili, da se deklič po progi igra. Ponavadi je držala v levi roki vrečico in jo polnila s koščki premoga, ki so padali z lokomotiv. Mimogrede je, ko se je približala kakšnemu partizanu, spustila na tla od ust odtrgani si kos kruha. Sčasoma so jo vsi partizani spoznali in vzljubili.

»Sončna nam prinaša sonce!« so dejali. Vsak dan, ko se je pojavila na progi, so se razveselili, pa ne morebiti zaradi tistega bornega koščka kruha, ki jim ga je prinašala, ne, pač pa zaradi prečudno lepe ljubezni in požrtvovalnosti.

Minevali so tedni, meseci, ob progi so jeli zvončki dvigati nežne glavice, sonce je iz dneva v dan grelo topleje, Sončna pa je dan za dnevom bolj bledela in hujšala.

Pa kaj bi tisto?! Partizani so jo, kadarkoli se je pokazala na progi,

obdarovali s šopkom vijolic ali zvončkov.

Mati je Sončno zaskrbljeno opazovala.

»Sončna, hujšaš. Ali te kaj boli?«

Sončna je odkimala s kodrasto glavico, se nasmehnila in pokazala vrsto belih, kakor riž drobnih zobkov.

Nekega dne pa... Čakal jo je lep šopek vijolic. Šopek je vzela in na mesto, kjer je bil prej šopek, položila kos kruha in zavojček tobaka, ki ga je bila izmoledovala pri nekam sosedu. Zdajci jo je za vrat zgrabila krepka moška roka.

»Svinja!« je zarohnel bahaški esesovec. »Že nekaj dni te opazujem!« Sunil jo je v usteca, ji izbil dva zoba. Po bradicu se ji je pocedila rdeča kri. Sončna ni zajokala, samo nje-

ni očki so začudeno pogledali. Partizani so stiskali pesti in zobe, a morali so čakati, čakati... In bržkone je bilo v njihovem življenju to čakanje najtežje.

Mama se je, ko je prišla deklica okrvavljenia domov, hudo ustrašila.

»Sončna, kaj se je zgodilo?«

»Esesovec me je udaril. 'Svinja!' mi je rekel.«

Nato ji je vse povedala.

»Ali si huda name, mamica? Zaradi teh dveh zob?«

»Bojim se, Sončna, da ti ne bosta več zrasla.«

»Tudi brez teh dveh zob bom živila,« je menila Sončna in se, skozi solze, nasmehnila.

Mama je deklico pritisnila na svoje grudi, jo pobožala in poljubila.

SKOPULJA GRABLJA

Bila je nekoč hudobna skopulja »Grablja« so jo klicali ljudje. Delala se je revno, kot vsi skopuhni, v resnici pa si je bila z goljufijo pridobila čedno bogastvo. Nekoč je pobrala na cesti od lakote onemoglega dečka, ki ji je poslej opravljal vse hišne posle za kos črnega kruha in latvico kislega mleka. Ker je bil tako doberga srca, da je razdal tudi zadnjo mrvico kruha, če ga je kdo prosil zanjo, ga je hudobna Grablja klicala kar s psovko »Šlapa Trapa«.

Nekoč, ko so bili ljudje s kruhom hudo na tesnem, je dala Grablja Šlapi Trapi dva hleba kruha in mu velela: »Zanesi ta dva hleba na trg, reci, da sta iz zadnje moke, zato tudi staneta po dva tolarja vsak!« Šlapa Trapi ni nič kaj prijalo to naročilo, nazadnje pa je le krenil na trg. Tam je sedel lačen berač, sivolas starček. Iztegnil je roko in prosil koščka kruha. »Kaj bi s koščkom, tu imas cel hleb! Skopulja Grablja ga zato ne bo stradala!« Berač je bil presrečen, Šlapa Trapa pa še bolj... Z drugim hlebom v roki je nato krenil dalje. Došli so ga štirje lačni, bledolični otročiči. Žalostno so se zagledali v hleb kruha, ki ga je nosil Šlapa Trapa. Šlapa Trapa je najprej pomislil na skopuško gospodarico, ki ji mora prineseti štiri tolarje za dva hleba, takoj nato pa se je spomnil na njeno dobro polno shrambo. »Vzemite, otročiči, vzemite hlebec, ne smete stradati kruha, že zdaj, tako majhni!«

Ko se je Šlapa Trapa vrnil domov brez kruha in denarja, ga je skopulja Grablja namlatila: »Ti bom že pokazala, nesnaga šlapasta, ej, buta-

ra ti trapasta! Nikoli več ne boš razdajal mojega kruha!« Šlapa Trapa je ugovarjal: »Dal sem ga staremu beraču in lačnim otročičem!« »Star berač, lačni otročiči — sami brezdelneži, sami hudobneži! Zapomni si: kadarkoli te kak hudobnež prosi kruha, ga zavrni takole: »Kruh za dobre je ljudi, za hudobne kruha ni!« Pretepeni Šlapa Trapa je stisnil zobe, spravil se je v svoj kot in začel glodati kos starega kruha. Hudobna Grablja mu še tega koščka ni privoščila. Velela mu je: »Daj mi tisti kos kruha, lačna sem!« Šlapa Trapa se je tedaj spomnil Grabljinega naročila in — ne bodi len — jo je zavrnil: »Kruh za dobre je ljudi, za

hudobne kruha ni!« Skopulja Grablja je spet hotela zašvrkniti po njem, a se je spomnila, da ga bo še potrebovala. Velela mu je: »Pojdi h kmetu Petičniku, naj ti proda dva hleba kruha!« Šlapa Trapa je odvrnil: »Dajte mi denar, da ga plačam!« Grablja se je zakrohotala: »Počakaj toliko časa, da ti izroči kruh, potem mu pa reci: »Prisrčna vam hvala za lepo darilo, o svetem Nikoli dobite plačilo!« Šlapa Trapa tega ni hotel napraviti, zato ga je Grablja pošteno premlatila, slekla mu je obleko in ga napol

golega pognala od hiše... Drugo jutro je potrkal na njena vrata star možic: »Kupujem obleke, imate jih kaj?« Grablja mu je prinesla Šlapino obleko. Starec jo je vzel, nato pa dejal: »Prisrčna vam hvala za lepo darilo, o svetem Nikoli dobite plačilo!« Zdaj je Grablja spoznala, da je razkrinjana in da poslej ne bo več mogla živeti ob goljufiji. Stari možic pa je bil tisti berač, ki mu je bil Šlapa Trapa podaril kruh. Zanj je prišel zdaj po obleko in plačal jo je po skopulinjem navodilu...

Neža Maurer

Zima v zdravilišču

Snega ni,
le v senčnih kotanjah
še bele blazine ležijo.
Na njih si zima spočije,
ko v severne kraje beži.

Tam ima zdravilišče —
od stropa do tal sam led —
od spomladis do pozne jeseni
zima tam liže sladoled.

Jesenji krepka in zdrava
k nam proti jugu gre.
Ne mara ne čajev ne aspirina —
samo ledene sveče jé.

Pa je zdrava kot dren
tja do prve pomladi —
takrat ponovi se zgodba
od lani.

Ilustr.: Božo Kos

TRIJE LOVCI

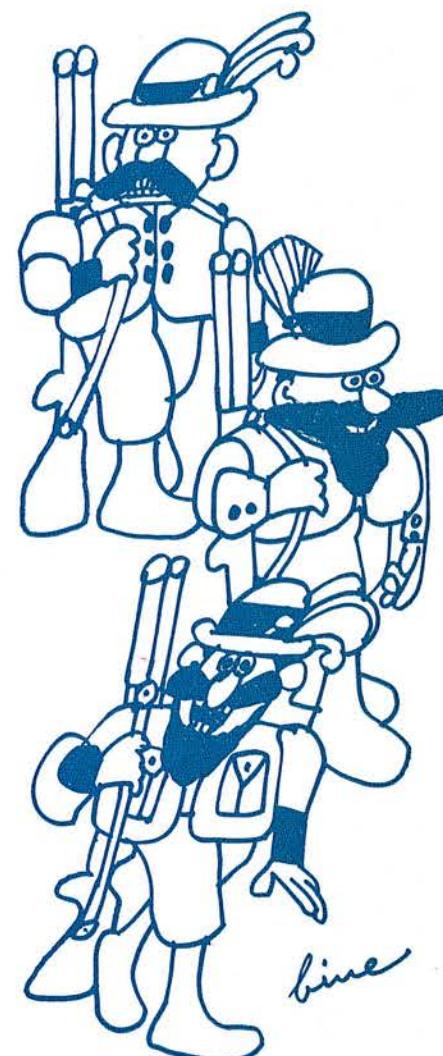
Trije lovci:

Jelen,
Volk
in Medved
šli so na jelena,
volka in medveda,
če pa pride veper,
še na vepra.

Ob košatem brinu,
tam na Volčji jami
prst na petelina
so držali
čakajoč jelena,
volka in medveda,
če pa pride veper,
tudi vepra.

Jelen, Volk in Medved:
to je budna preža,
sama ušesa,
zadržana sapa —
semkaj od drevesa
zver prihaja
pok! — vsi trije
ustrelijo ježa.

Ko na Volčji jami
pekli so pečenko,
je zarukal jelen,
je zbrundal medved,
je zakrulil veper,
ko praznili so pletenko,
je jokala le nevesta,
mlada ježeva nevesta...

LUCIJINA MUCA

Jesen se je obotavljivo poslavljala, sonce se še ni dalo ugnati, še vedno je kar nekam prijetno grelo in se na vse kriplje upiralo zimi, ki je iz dneva v dan bolj nasilno pritiskala na deželo. Mraz je jel že griesti v prste. Hostna Lucija, zeliščarica, ki je prebivala v močno dotrajani lesenjači blizu vasice Bukovje ob

jugozahodnem podnožju obrobnega snežniškega pogorja, je izkoristila poslednje sončne dneve in nabirala zeli, ki jih bo nujno potrebovala pozimi, ko razne bolezni — prehladi, pljučnice, pokostnice, gripe, vnetja sluznice v bronhijih, srčne nadloge, srčne tesnobe itd. — resneje napadajo zlasti starejše ljudi. Spremljal

jo je njen zvesti ovčar Hudi. Daleč v hosti sta naletela na prijateljico medvedko, ki si je prizadetno nabrala mast za postne zimske dni.

»Pozdravljeni, kosmatinka!« se je razveselila Lucija, segla v malho po zajetnem kosu koruznika in ji ga pomolila v gobec. Medvedka je zadovoljno zabrundala in na široko razprla gobec.

Hudi je razposajeno zaljal in se za šalo zaletel v medvedko, ta pa ga je ne kdove kako nežno s prednjo šapo pobožala po glavi.

»Nehajta se ravsat!« ju je posvarila Lucija. »Ti, kosmatinka, pa se še kaj prikaži, preden se boš zabubila v zimski brlog! Zglasil se kak petek, ko bodo na mizi sladki sirovi štrukli!«

Medvedka je pokimala s kosmato bučo, kakor da jo je razumela. Kdo ve, nemara jo je res razumela... Zabrudala je. Bržkone je tako pozdravila Lucijo in Hudega, se obrnila in odhlačala.

Lucija je nabrala polno bisagico zdravilnih zeli. Mračilo se je že. Mrak je prepregel hosto z gosto temo.

»Pohiteti morava, Hudi!« je spodbudila ovčarja in pospešila korake.

Zdajci je Hudi odskočil. Izpod grma ob Luciji se je oglasilo strupeno pihanje.

»Hudi, ali ti je spet srce padlo v hlače?! Strahopetno šcene!« mu je Lucija spet enkrat dala pod nos, je pa le posvetila z žepno svetilko in pogledala pod grm. »Muca,« je zagodnjala. »Ranjena mačka.« Odmaknila je vejo in se približala mački; ta je znova divje zapihala, koj zatem pa malone zajokala. Lucija jo je hotela prijeti, mačka pa je grozeče stegnila kremlje in pokazala ostre zobe.

»Te bom že ukrotila!« ji je napovedala Lucija, si odvezala predpas-

nik, ga vrgla na presenečeno žival, jo z njim pokrila, jo urno vanj zavila in jo dvignila. Žival se je na vse pretege branila in presunljivo civilila. Bila je pač hudo ranjena. Krogla ji je, kakor je pozneje ugotovila Lucija, prestrelila zadnjo nogo, drugo pa obstrelila.

»To bova pozdravili! Ravno prav, Črna, moja muca, veš, je poleti poginila. Miši me znova oblegajo. Potrebujem te!« ji je Lucija pripovedovala, kakor da se je menila s človekom.

Prišedši domov, je Lucija previdno položila muco na posteljo, prižgala petrolejko in odvila ranjeno muco, ki je razdraženo pihala. Pes se je umaknil daleč v kot. Lucija se mu je zasmejala, a smeh ji je na ustnicah zdajci zamrl, ko je ugotovila, da leži — nemočna na postelji — divja mačka. Precenila je, da gre za največ kakšnega pol leta staro žival, saj je bila še sorazmerno manjša, drobnejša, še ne dorasla mačka.

»Ukrotila te bom, le verjemi mi!« ji je znova obljudila.

Segrela je kaknega pol litra mleka, vsula vanj za dobro pest sladkorja in nekaj kapljic zelo močnega izvlečka iz raznih uspavalnih zelišč. Nato je porinila skledo z mlekom pred mučin gobček. Iz toplega mleka je zapuhtel močan duh in izvabil lačni, sestradiščni živali slino, ki ji je ovlažila smrček. Muca se je primaknila k skledi, se z muko privzdignila na predni nogi, požrešno posrebalna mleko prav do dna, spet podvila prednji tački, obležala in kmalu trdno trdno zaspala. Lucija ji je ovala prednji tački s prevezami in se lotila zdravljenja prestreljene, že hudo zagnojene noge. Tudi rana na obstreljeni nogi se je že močno razgnojila. Izčistila je rani, ju izmila z lopatkino vodo in ju namazala z zvar-

kom izvlečkov iz šentjanžovke, rmano in trpotca. Na srečo kost ni bila prestreljena. Lucija je obe nogi močno povila, da ni mogla pozneje žival zlizati zvarka z ran.

Lucija je imela z ranjeno divjakino — bila je zares neznansko divja in napadalna — nekaj tednov zelo težko in mučno delo. Najhujše težave ji je sprva delala prehrana za Divjo — tako jo je imenovala Lucija. Muca je bila zelo izbirčna. Goveje meso je odločno zametovala. Najrajši je imela miške, ptičke, kokošje meso, meso manjših sesalcev, zlasti divjih zajcev, tudi meso podgan in veveric jji je dišalo, v slast so ji šle tudi ribe, ki jih je pozneje, ko je ozdravela, spretno lovila v bližnjem potoku. Divja, ki je po okrev-

nju sama skrbela za svojo hrano, se je vračala domov samo po — mleko, ki ga je srebala prav tako rada kakor domača mačka. Pozimi se je držala večinoma doma, le hrano si je poiskala v gozdu, si utešila glad in se ponavadi vrnila pozno ponoči ali zgodaj zjutraj v brunarico, prepala ves božji dan in se zvečer spet odpravila na lov.

Divja se je le stežka in, lahko bi rekli, po kapljicah privajala Luciji in Hudemu. Rasla je presenetljivo hitro in se dodata brezljivo, nikakor pa se ni mogla kaj prida udomačiti. Ni se pustila ne prijeti ne pobožati, še vedno je jeznorito zapihala, če se je Hudi hotel z njo poigrati. Divja pač ni bila domača mačka Črna, ki se je s Hudim prav rada igrala. Lu-

cijo, Hudega, srno in njenega mladička, ki sta leto za letom zimovala pri Luciji, da, celo medvedko, ki se je sem ter tja povabila na sirove štruklje ali hruškove krhlje, vse je Divja dobro poznala, ni se pa z njimi sprijateljila, le nekako milostno jih je prenašala.

Luciji je bilo kdaj pa kdaj žal, da se je Divja, ki je — zdelo se ji je — vse smrtno sovražila, pri njej udomačila. Mogoče pa bo le kdaj prijazenja, je upala.

Lucija ni bila bogata. Zdravilne zeli, razne izvlečke in zvarke je še najrajši zamenjavala za živež in razne gospodinjske ter druge potrebščine. Zelišča je, kajpada, prodajala tudi za denar, saj ga je potrebovala, a kdove kakšnega kapitala si ni nakopičila. Vaščani pa so jo imeli za bogato. Revna resda ni bila, bogata pa še zdaleč ne. Vseeno — glas o njenem bogastvu se je že zdavnaj razširil po bližnji in daljni okolini. Nič čudnega, da so kakšnega tatiča zasrbeli prsti... V neki viharni, snežni zimske noči, ko je ostra kraška burja gospodavno brila in se zaganjala v vas in gozd okrog Lucijine brunarice, je vaški delomrzneč Lipe Goltnež — s posmehljivim vzdevkom Grof — sklenil polastiti se Lucijinega bogastva; zakrinkan — s kapuco, poveznjeno čez glavo — je močno potrkal na vrata Lucijine koče in vstopil, ko mu je zeliščarica odprla.

»Tako, Lucija, izročila mi boš denar ali glavo, ničesar tretjega ne!« je zabentil zakrinkani in zamahnil s sekiro. »Jo vidiš, a?«

»Vidim, vidim, Grof, glas in postava te izdajata... No, prav, ves denar, kolikor ga imam, dobiš,« je mirno dejala, stopila k posteljni omari, jo odprla, urno pograbila svojo sekirico, se strelovito obrnila in zavila:

»Na, tu imaš denar!«

Silovito je zamahnila, Lipe je odskočil, udaril s svojo sekiro po njeni, ji jo izbil iz rok, se zakadil proti njej in jo zgrabil za vrat...

»Hudi!« ji je še uspelo krikniti.

Hudi se je zaletel v lopova in ga zgrabil za hlače, hkrati je iz svojega kota skočila Divja, se bliskovito pognala roparju na hrbet in mu zasadiла strahotne kremlje v vrat...

»Joj, joj, ubila me bo!« je zatulil.

»Naj te, razbojnik!« ga je zavrnila Lucija, prestrašila pa se je, da ga bo Divja zares zdelala do mrtvega.

Lipe je skušal stresti Divjo s hrbita, segel je z roko za vrat, a mačka ga je neusmiljeno ugriznila, da je zarjuril:

»Reši me, Lucija, reši me!«

Kako naj ga reši? Naj tvega, da mačka ugrizne še njo? Tedajci ji je v glavo šinila rešilna misel. Pograbila je brisačo, ki je visela na steni ob umivalni skledi in jo vrgla razjarjeni mački čez glavo. Divja je popustila, se vsa tresla in zapihala tudi proti Luciji.

»Ne, Divja, ne smeš!« jo je Lucija glasno posvarila.

Lucija ni mogla verjeti, a zgodilo se je: Divja se je umirila in umaknila v svoj kot.

Lipe je medtem zdivjal v burjasto noč in snežni metež, kakor da ga je gnala razbesnela se povodenj.

»Srečna sem, Divja, da sem ti tedaj rešila življenje. Pošteno si poravnala svoj dolg!« jo je pohvalila Lucija in postavila skodelo še toplega in osladkanega mleka pred mucin gobček. Divja je pomahala s košatim repom, zadovoljno zapredla in posrebalna dodatni obrok mleka.

In čudo prečudno: Divja je pustila, da jo je Lucija rahlo pobožala po žametni glavi.

Danilo Gorinšek 75-LETNIK

Kdo ne pozna Danila Gorinška, mladinskega pesnika in pisatelja?

Ne mislim, da ga poznate osebno, prav gotovo pa ste ga spoznali iz številnih njegovih pesmic in krajših zgodbic, ki jih vsak mesec objavlja Galeb že skoraj 25 let, od kar je pesnik, pisatelj in dramaturg Danilo Gorinšek, začel sodelovati v vaši priljubljeni reviji. Njegove pesmice so tako domislene, preproste in poučne, da sežejo neizbrisno in globoko v otroško srce. Vedno so sveže in mladostne, kot le more biti svež in mladosten njihov avtor, ki je sredi februarja v Mariboru slavil svoj visoki življenski jubilej: 75-letnico rojstva.

Danilo Gorinšek je svoje prve verze začel kovati že kot gimnazijec v Celju, kjer so ga takoj opazili in ga začeli spodbujati tedanji uredniki mladinskih listov. Kmalu zatem je začel objavljevati svoje prve pesniške in literarne stvaritve v raznih časopisih, predvsem mladinskih. O njegovem plodnem pesniškem opusu pričajo kasnejše številne pesniške zbirke za otroke, pravljične igre v verzih in razne zgodbe polne humorja,

s katerimi je znal v preprosti besedi govoriti otroškim dušam. V vseh dosedanjih letnikih je Galeb objavil nad 250 njegovih stvaritev, kar je prepričljiv dokaz izredne plodnosti mladinskega pesnika Danila Gorinška.

Ob 75. rojstnem dnevu iskreno čestitamo Danilu Gorinšku ter mu želimo še mnogo zdravih let, da nas bo še v prihodnje s svojimi lepimi in vedno mladostnimi stvaritvami razveseljeval, poučeval in zabaval.

L. A.

Danilo Gorinšek

Izštevanka

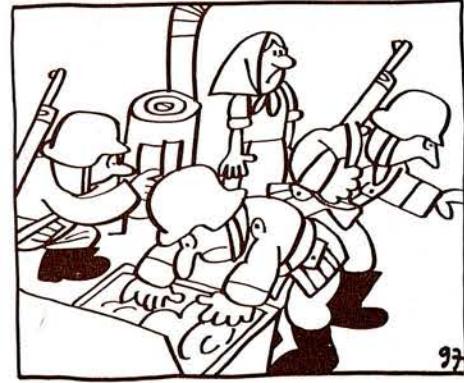
Mačka Tačka
gre na lov -
miška, beži
brž domov!

Kdor je miška,
ta beži,
kdor je mačka,
pa lovi...

Golobček

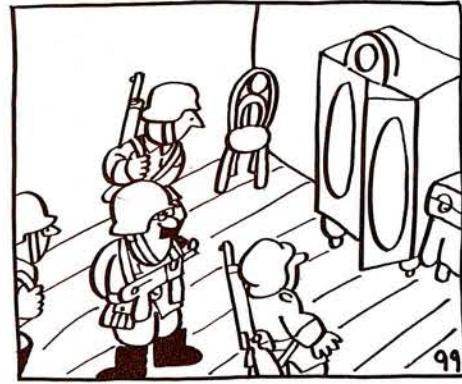
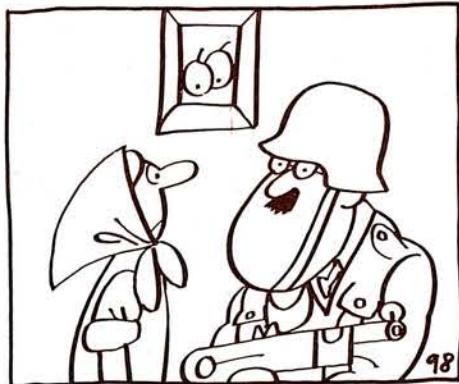
Glavo vedno pripogiba
kakor kakšno pišče,
kadar lakota jo grudi,
za pod zob kaj išče.

Ker pri nas še prezimuje
tale siva ptica,
pa nemara ji od mraza
rdeča je nožica!

96. Meta se je vrnila v svoje stanovanje. »Ko jih vsaj ne bi bilo k meni!« si je vroče želeta. Sedla je na majav stol, vzela pletevne in čakala. Po vratih je zaropotalo, težko in silovito. »Bo, kar bo!« si je mislila Meta in odprla vrata. Pred njo je stal strog podčastnik, za njim pa vojaki. »Gospodje, zakaj tako hrupno, kaj bo dejal gospod stotnik!« je izustila vsa se tresuča Meta.

97. Policijski podčastnik se je izprsil in revsnil: »Preiskava! Lovimo pobegle partizane!« »Gospod, prav nič ne vem. Sama živim in name je pozabil že vse svet. Le kdo bi prišel k meni.« Podčastnik jo je nekaj hipov meril s strošnim pogledom, potem pa namignil vojakom. Vse so ji pretaknili in prebrskali. »Zakaj mi delate tak nered. Pričočila se bom gospodu stotniku!« je godrnjala Meta, »kaj le iščete pri taki starki kot sem jaz?«

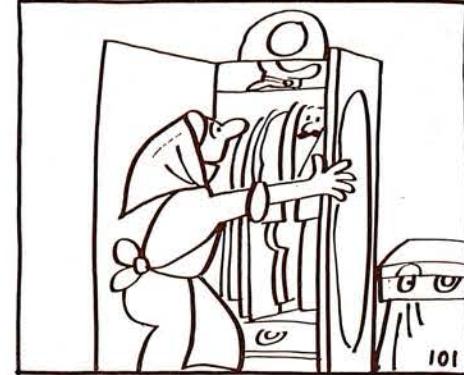

98. Podčastnik je prisluhnil. »Kdo stanuje pri vas?« je malce v zadregi povprašal. »Sem prav razumel, neki stotnik, kaj?« — »Da, gospod, nemški stotnik, dober gospod je to. Hoče imeti vedno vse v redu. Le poleglete, kakšno ste mi postorili!« — »Kje je njegova soba?« — »Tam zgoraj je. Kar poleglete! Kot v gojem redu so se vojaki vzpenjali za njo po škripajočih stopnicah. Meti je ledeno le srce.

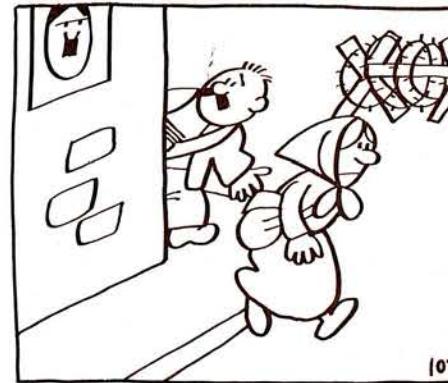
99. Prihrumeli so v kamro. Meta je bila vsa napeta. Skrelj jo je Kemperle v omari. »To je stotnikova soba», dejala Meta. Vojaki so strmeli v napol odprto omaro polno stotnikovih uniform. Na klinu je visela tudi njegovega čepica. Podčastnik ni stopil k omari, le od daleč si je ogledoval stotnikove uniforme. Nekaj časa je stal sredi kamre, potem pa nekaj zamrmral in namignil vojakom. Odpravili so se.

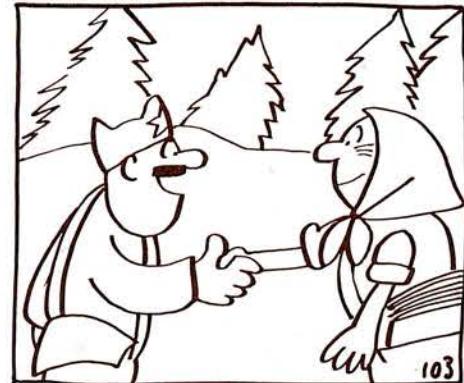
100. Pri vežnih vratih se je podčastnik spogledal z vojaki. Meta si je želeta le to, da se čimprej poberejo iz hiše. Podčastnik se je obrnil k njej, jo strogo premeril in naročil: »Časopise prodajate, veliko slišite in vidite. Če boste kaj zapazili, morate zadevo takoj sporočiti na policiji, ste razumeli?« Meta je potrdila in dodala: »O, seveda. Pa še gospodu stotniku povem.« Vrata so se zaloputnila in Meta se je oddahnila.

101. »Kakšni rogovileži, kot Kemperlov osel Riko!« se je jezila Meta, ki osla ni več marala, odkar je zvedela, da se je napil vina. Pohitela je v stotnikovo kamro. Kemperle je tam še vedno tičal v omari. Slišal je Metine korake, a bil je previden. Meta je zadihana vstopila, odprla naoknico in se oddahnila. Stopila je k omari in dejala: »Upam, da ne misliš tam prezimiti. Tak, prikaži se, vse je varno.« Kemperle se je ves trd izmotal iz omare.

102. Stara Meta je Kemperla pocukala za rokav. »Zgani se, boš kaj prigriznil.« In peljala ga je v svojo sobo. Kemperle se je lotil koruznega kruha in slanine. S polnimi ustii se je zahvaljeval Meti, ker mu je pomagala in ga skrila. »Sedaj pa moram na pot,« je dejal in se pripravil. »Pospremim te,« je dejala Meta. »Ti boš nosil časopise, zavoj z zdravili pa vzamem jaz.« Oprezno sta zapustila hišo in zakorakala po prašni cesti.

103. Srečno sta prišla iz mesta. Metina ovela roka je kar izginila v Kemperlovi močni desnici. Vzel je zavoj z zdravili, ga spravil v malho in se naglih korakov odpravil proti bližnjemu gozdu. Nad visokimi gorami so plavali beli oblaki. Kemperle je bil zadovoljen. Še ozrl se je, a Mete že ni bilo več videti. Kemperle je hitel v taborišče — v štab bataljona.

(Dalje)

kotiček
za
najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

JE ŠEL V MARKET. PRI
JE BILO MNOGO . JE
ENEGA POVLEKEL K SEBI.

Z JE PELJAL DO

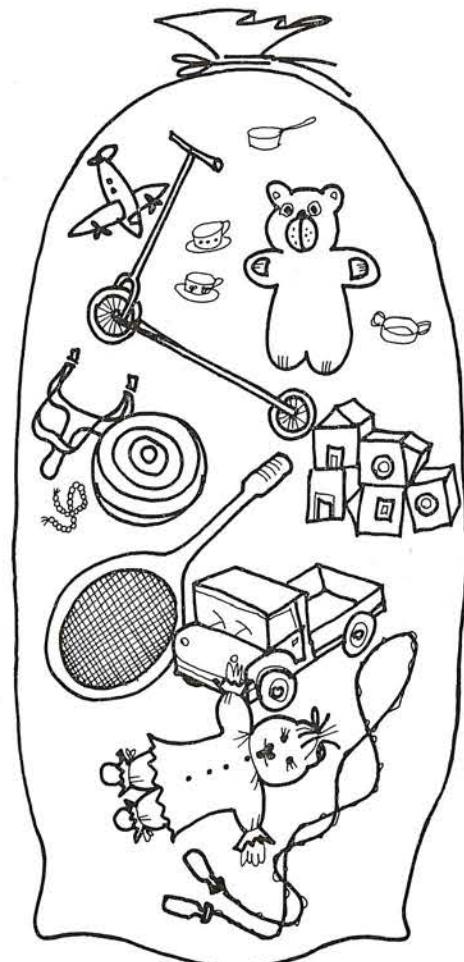
VSE, KAR JE KUPILA.

IGRAČE

LEVA

DESNA

KATERE IGRAČE NI V LEVI VREČI, JE PA V DESNI?
IGRAČE POBARVAJ?

Miška je šla k čevljaru

Miška je lezla skozi plot, pa si je trebušček pretrgala.
Potem je šla k čevljaru in ga prosila, da bi ji trebušček zašil.

Čevljar je rekel: – daj mi masti!

Miška je šla k svinji in je rekla: – daj mi mast!

Svinja pa je rekla: – daj mi koruzo!

Potem je miška šla h koruzi in je rekla: – daj mi en storž!

Koruza je rekla: – moraš mi dati gnoja, da bom rasla!

Miška je šla h kravi in rekla: – daj mi gnoj!

Krava pa je rekla: – daj mi krme!

Miška je urno vzela koso in šla nakosit travo. Nato je kravi dala travo, krava je dala gnoj, miška je z gnojem pognojila koruzo, koruza je dala koruzni storž za svinjo, svinja je dala mast, z mastjo je miška tekla k čevljaru in čevljar ji je zašil trebušček.

Franci Lakovič

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Vrata vhodna, v vratih ključ,
stene sobe, stropna luč,
še v okvirih šip deset
pa zavese in parket,
televizor, prt, regal,
za predalom v njem predal,
knjig veliko, prah na njih,
špranje v vratih in prepih,
umivalnik čisto bel,
v peči včerajšnji pepel,
zrak zatohel, nekaj slik,
smeh otroški, vik in krik...
Kdor iz vsega se spozna,
naj ta vozeli razvozla
in v poplavi vseh besed
končno že napravi red.

2. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - DOLENJA KOSCA. Prebivalci so se še do nedavnega preživljali izključno s kmetijstvom in s pre-kupčevanjem drva za kurjavo. S konjskimi vpregami so drva vozili na bližnje in daljne furlanske trge.

1. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - DOLENJA KOSCA se nahaja v Rečanski dolini ob istoimenski reki, na področju občine St. Lenart. Vas šteje približno 20 hiš. Na sliki: cerkev in nova šola.

4. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - ČERNICA je tudi majhna gorska vasica v Rečanski dolini. Imena te vasi ni težko razvozlati. Vas je znana po okusnih črnih češnjah, ki jim v Beneški Sloveniji pravijo černice.

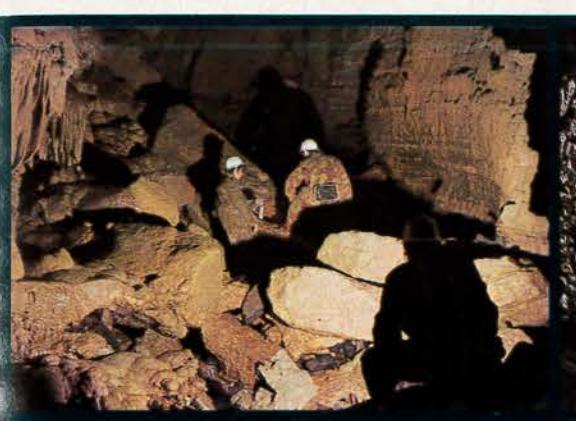
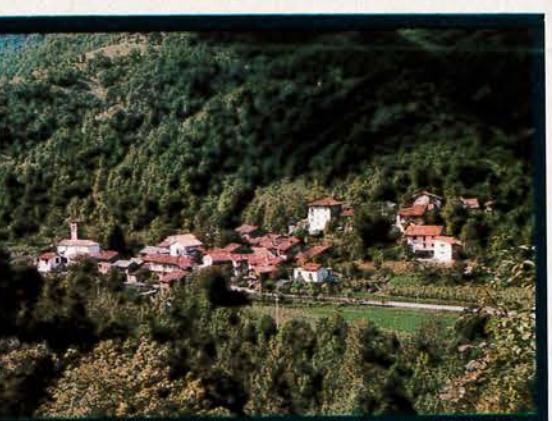
3. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - GORENJA KOSCA se nahaja nad Dolenjo Kosco in šteje približno deset družin. Etimologi niso še doognali, odkod izvira naziv Gorenje in Dolenje Kosce. Nekateri trdijo, da sta vasi dobili ime po reki, ki teče spodaj. Starejši ljudje pravijo, da sta dobili ime po najstarejši družini v vasi: po Koserjevi družini, Kcs - Kosca.

6. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - STARA GORA je bila znano beneško slovensko svetišče, ki je do leta 1913 spadalo pod župnijo Čela v idrijski dolini. Leta 1913 so ga v varstvo in upravo prevzeli menihi kapucini in danes ni več slovensko svetišče. Vsaka beneška fara opravlja določen dan v letu svojo »obljubo« do starogorske Matere božje. Približno 6 kilometrov od svetišča, na Kamenici, je že več let tradicionalno srečanje med sosednjimi narodi. Srečanja prirejajo kulturna društva Beneške Slovenije.

5. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - REKA ABORNA izvira pod Matajurjem, teče po sovodenjski dolini in se pod Ažlo izliva v reko Erbeč.

8. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - LESA je majhna vasica ob reki in spada pod občino Grmek. Vas ni stara. Pred dobrimi sto leti ni bilo mostu čez reko. Prebivalci bližnjih vasi so naredili lesen most, oziroma so ga spletli iz protja. Ljudje iz bližnjih gorskih vasi še danes pravijo: »Gremo dol na Leso«. Kasneje je tam nastala vas, v kateri imata sedaj sedež kulturno društvo in pevski zbor »Rečan«. V tem kraju je slovensko kulturno življenje zelo živahnno.

7. KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - HRASTOVJE je stara slovenska vas v Rečanski dolini in spada pod občino St. Lenart. Ime vasi je eno najstarejših v Beneški Sloveniji, kjer prebivalci že stoletja hrastu pravijo dob, vas pa je nastala v hrastovem gozdu že tedaj, ko so prebivalci hrastu pravili še hrast.

2. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Turisti lahko obiščejo samo nekaj stotin metrov jame. Na poti lahko vidijo zelo lepe kapniške tvorbe.

4. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Podzemeljski potok je izglodal stene in zelo poglobil svojo strugo.

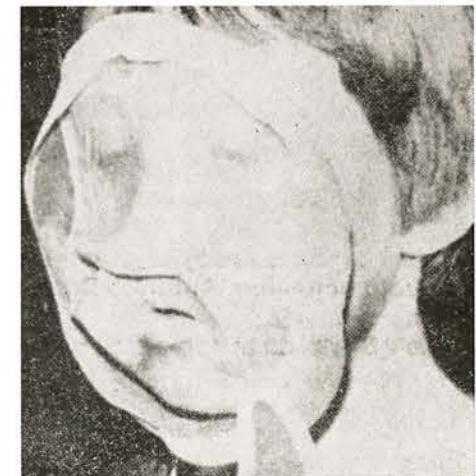
6. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Stene so globoko razjedene in dobro kažejo tisočletno delo vode.

8. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Počitek v dvorani »Margherita«.

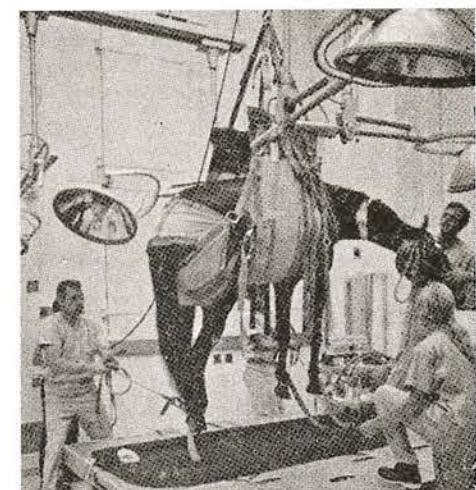
1. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Je nad štiri kilometre dolga jama v Terski dolini.

5. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Oggromne skale so se odtrgale od stropa, tako da je napredovanje po jami včasih precej težavno.

7. ZAVRŠKA JAMA: PODZEMELJSKI BISER BENEŠKE SLOVENIJE - Največji in najlepše zakapani prostor v Završki jami je dvorana »Margherita«, v katero pridemo po eni uri in pol hoje.

je zmagala štirinajstletna Elisabeth. Njena najnevarnejša tekmtica ni imela sreče. Tik pred zmago, v zadnjem trenutku, je njen velikanski balon iz žvečilnega gumija počil in se ji pošteno zalepil po obrazu.

NADEBUDNI PĀDALEC - Deček, ki ga vidi na sliki, se imenuje Jean in je komaj šest let star, pa je že vesten padalec. Jean ima dva brata, ki sta navdušena padalca in tega navdušenja se je našel tudi sam. Pravi, da hoče prekositi svoja dva brata. Trenutno Jean skače s poskusnega stolpa, visokega petdeset metrov, vendar ne bo dolgo, ko bo stopil v letalo, ki ga bo poneslo visoko v zrak, odkoder se bo spustil s padalom proti zemlji. Pravijo, da vaja dela mojstra, in prepričani smo, da bo Jean postal pravi mojstrski padalec, če je začel že tako mlad s tem nevarnim športom. Bi poskusili tudi vi? Seveda, če bi vam starši dovolili!

NENAVADNO TEKMOVANJE - Mislim, da ga ni med vami, ki se ni že kosal v napihovanju žvečilnega gumija. Bilo pa je to kar tako, za šalo. Mladi Angleži, ki so znani po svojih nenavadnih domislicah, so uvedli celo tekmovanje v napihovanju žvečilnega gumija, ki pa je seveda posebne vrste, katerega se da odlično raztegovati in napihovati. Pripravili so tudi prvenstvo, na katerem

OPERACIJA NA ŠKRIPCU - Za zdravje je vendarle treba nekoliko potreti, vendar vi seti pod stropom v živalski bolnišnici ni kaj prida prijetno. V taki bolnišnici v Pennsilvaniji, v Združenih državah Amerike, živinodravniki svoje štirinožne bolnike spravljajo na operacijsko mizo na razne načine. Odvisno je od velikosti živali. Kadar zbolí konj ali krava, si pomagajo tako, da bolno žival dvignejo s škripcem do stropa in jo potem položijo na operacijsko mizo.

KADAR MEDVED SE ZBUDI

**Kadar medved se zbudi,
iz brloga prihiti,
hitro v stari panj pogleda,
kjer je spravljen lonec meda.**

**Ko se dobro posladka,
še zapleše, kar se da,
holadrija, hopsasa.**

**Ko se medved prebudi,
se na trato zapodi,
dela skoke in prevale
in različne druge šale.**

**Ko se dobro naigra,
še zapleše, kar se da,
holadrija hopsasa.**

**Ko se medved prebudi,
v novo šolo odhiti.
Piše črke in številke,
riše mačke in budilke.**

**Ko vse ve in ko vse zna,
še zapleše, kar se da,
holadrija, hopsasa.**

Leteče ladje

Letečo ladjo ste prav gotovo vsi videli in nekateri ste se na njej tudi peljali. Svojčas je leteča ladja plula na progi Trst - Benetke in se je bilo na njej prav prijetno peljati, ker je bila zelo hitra.

Dandanes leteča ladja ni nobena novost več in vsepovod po svetu so leteče ladje priljubljeno prometno sredstvo na morju, jezirih in rekah. Doslej se ni še nobena potopila, saj so zelo varne, uporabne, hitre in cenene, ker v sorazmerju s hitrostjo porabijo zelo malo goriva. Izdelujejo jih v Italiji, Franciji, Angliji, Združenih državah in največ v Sovjetski zvezni za potrebe potniškega prometa, obalne straže, vojnih mornaric in podobno.

Prvo zamisel o ladji s podvodnimi krili je imel državljan carske Rusije francoskega rodu Lambert, ki je začel delati prve poskuse že pred približno 90 leti. Seveda ga tedaj ni nihče jemal resno in sodobniki so se mu posmehovali. Italijanski letalec Forlanini

ni, ki je stalno mislil, kako izboljšati letala, je približno 20 let kasneje ugotovil, da bi ladje na krilih lahko dosegale neprimerno večje hitrosti. Pri plovbi teh ladij bi se namreč zmanjšal upor vode, ki jo morajo običajne ladje odrivati, zaradi česar potrebujejo velikanske motorje in velike količine goriva.

Strokovnjaki so kmalu začeli proučevati delovanje podvodnih kril za ladje. Zgradili so ladjo, ki je bila, v sorazmerju s svojo velikostjo in zmogljivostjo, sposobna razviti trikrat večjo hitrost pri ustrezno manjši uporabi goriva. Pri tem so bili najbolj uspešni sovjetski strokovnjaki in tako je prva generacija letečih ladij začela osvajati svet pred nekaj več kot petindvajsetih letih. Te ladje so imele na spodnjem delu trupa pritrjena krila, na katerih so se dvigale nad morsko gladino, kadar so zadobivale določeno hitrost. Najboli znane ladjedelnice so ladjedelnica Rodriguez v Messini, Krasnoje

Forlaninijev leteči čoln z rebrastimi krili. Opremljen z letalskim motorjem je dosegal fantastično hitrost 80 kilometrov na uro.

Sovjetska leteča ladja Burevestnik, ki je najhitrejša na svetu. Doseže hitrost 125 kilometrov na uro in spada v tretjo generacijo.

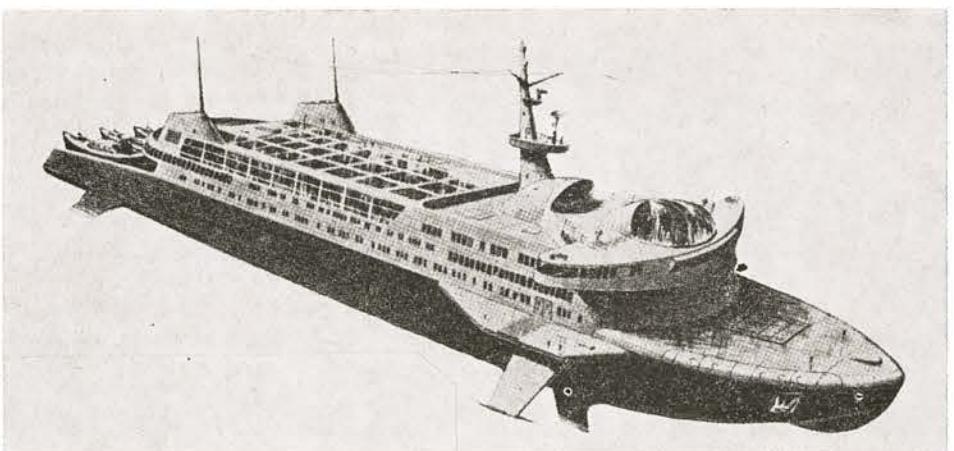
Sormovo v mestu Gorki na Volgi in na Angleškem.

Toda že desetletje kasneje so vse te ladje zastarele. Napravile so sicer veliko delo, vendar so jih izpodrinile leteče ladje druge generacije z avtomatično nadzorovanimi stabilizatorji in podvodnimi krili, ki se dajo dvigniti, kadar leteča ladja zapljuje v plitve vode. S stabilizatorji opremljena leteča ladja lahko razvija večjo hitrost na krih tudi na razburkanem morju in plovba je vedno udobna in prijetna.

Danes lahko že govorimo o tretji generaciji letečih ladij, ki bo spodrinila prejšnji dve. Prve ladje s čvrsto pritrjenimi krili so dosegale hitrost okrog 60 kilometrov na uro, vendar so strokovnjaki vedno stremeli za tem, da bi hitrost še povečali. Načrtovali in zgradili so letečo ladjo, ki bi morala dosegči 160 kilometrov na uro, a že pri 100 kilometrih na uro so ladji odpovedali vijaki in

krila, zato so poskusno latečo ladjo prodali za staro železo. Ugotovili so, da z ladjami druge generacije ni mogoče doseči večjih hitrosti, čeprav so bile nekatere opremljene s premičnimi krili.

Graditelji si seveda ne dajo miru in hočejo v tretji generaciji letečih ladij z raznimi pripomočki povečati hitrost. Stalno se vrstijo poskusi z najmodernejšimi letečimi ladjami in največ uspehov imajo sovjetski strokovnjaki. Zgradili so letečo ladjo na plinske turbine, z avtomatičnimi stabilizatorji in dvižnimi krili, ki doseže hitrost 125 kilometrov na uro. Taka ladja, imenovana Burevestnik, je prva tako hitra leteča ladja na svetu in že deset let uspešno prevaža potnike po Volgi. V Sovjetski zvezni načrtujejo tudi prekoceansko potniško letečo ladjo na jedrski pogon, ki bo po vsej verjetnosti spadala že v naslednje generacije letečih ladij.

Maketa sovjetske leteče prekoceanske ladje na jedrski pogon.

Zdravko Omerza

Ilustr.: Robert Hlavaty

KIKI mala opica

Sosedova Breda je imela majhno opico. Dala ji je ime Kiki. Imela jo je rada in se pogosto igrala z njo. Opica ji je večkrat skočila na ramo in od tam skočila na tla, kjer se je prekopicevala na vse načine.

Va vrtu je splezala na drevo, se obesila z repom na vejo ter se gugalala sem in tja. Zganjala je še druge norčice in tako zabavala Bredo.

Na njen rojstni dan ji je mama podarila lepo punčko. Ta je imela lase pšenične barve in je zaprla oči, če jo je položila spat. Breda je zelo uživala, ko se je igrala z njo, ko jo je umivala, preoblačila in pestovala.

Nekega poletnega dne se je zopet igrala s svojo punčko na vrtu. Položila jo je v majhnen voziček. Pokrila jo je z odejo in jo zibala. Zraven ji je pela uspavanko.

Tedaj jo je poklicala mama, da bi šla v mlekarno po mleko in kruh. Ta čas je vzela opica njeno punčko iz vozička in splezala z njo na drevo.

Ko je Breda opravila, kar ji je naročila mama, je šla spet na vrt. Pogledala je v voziček, a njene punčke ni bilo v njem. Žalostno se je ozirala okoli, da bi jo kje zagledala. Tedaj je zaslišala rahel šum nad seboj na drevesu. Pogledala je gor in zaledala opico, ki je držala v svojem naročju njeno punčko.

Breda je klicala opico, naj pride dol, toda ta se ni hotela odzvati njenemu klicanju. Ker ni vedela, kaj naj storiti, je začela glasno jokati. Opica se ni zmenila za njen jok.

Slišala ga je tudi mama in je poklicala Bredo v hišo. Svetovala ji je, da naj nič več ne kliče opice, ker bo ta sama prišla z drevesa.

Potem sta stopili k oknu, se skrili za zaveso in čakali, kaj bo storila opica Kiki. Ta je še nekaj časa sedela na drevesu, a se je kmalu naveličala. Splezala je z njega in dala punčko v voziček in odšla.

Breda je stekla vsa vesela spet na vrt, kjer se je zopet igrala s svojo punčko.

Dušan Jelinčič

Kras vas čaka

Kako čudno se zdi, da se bo kaj hitro spet vrnila pomlad in ozelenela travnike, griče in poljane. Še pred kratkim je pritiskal hud mraz, na Tržaškem je bilo celo nekaj snega, sedaj pa bo spet sonce sijalo in nas vabilo v naravo, na izlete. Tega namreč ne smemo pozabiti: naš tržaški Kras je tako lep in tako vabljiv, da ga moramo redno obiskovati in vedno na novo spoznavati. Zato otroci, hodite na izlete s starši, s prijatelji ali pa na skupne izlete, ki jih prirejajo šole in planinske ter rekreacijske organizacije!

V Trstu imamo to srečo, da ni treba na izlete hoditi posebno daleč, ker imamo na bližnjem Krasu mnogo izletniških točk. Te bomo na kratko našteli in opisali. Začeli bomo kar na severu in se počasi spuščali navzdol.

Na skrajnem severu tržaškega ozemlja je Grmada, prijeten grič (324 m), ki ga lahko dosežemo s tričetrturno hojo iz vasi Cеровље. Z vrha je lep razgled na morje, na druge strani pa na Vipavsko dolino in višje hribe v Sloveniji.

Spustimo se malo proti jugu. Nad Sama-

torco je prav lep grič: St. Lenart (400 m). Tega lahko dosežemo z več strani. Iz majhne vasice Trnovce hodimo kakih 45 minut najprej položne hoje, na koncu pa se še precej strmo vzpenjamo. Z druge strani lahko dosežemo vrh iz Samatorce. Iz te vasi je hoje malo, morda le 20 minut. Tak izlet res ni preporen.

Samo malo bolj južno je St. Lenart podoben grič imenovan Kosten (410 m). Tudi ta grič, kot oba prejšnja, ki smo ju opisali, ima na vrhu gradišče, to so starodavne utrdbi, v katerih so se naši predniki branili pred napadalci. Vrh Kostena dosežemo iz Saleža s tričetrturno hojo, vendar je pot še precej strma, ali pa iz Samatorce, kjer za še precej položno pot potrebujemo uro hoda.

Nad Repnom, pa tudi Zgonikom, kraljuje Volnik (543 m). Ta pravzaprav ni niti samo grič, temveč več gričev skupaj, ki tako sestavljajo zelo lepo oazo zelenja in narave. Poti je tu mnogo, omenili bi le tisto, ki pelje iz Repna na vrh, kjer je vojaška kara-

vla, ki jo vidimo že od daleč. Za pot potrebujemo dobro uro še kar prijetne hoje.

Tudi Volnik je na meji z Jugoslavijo, kot je tudi naslednji grič, ki ga bomo opisali, in sicer Kokoš. Ta hrib je s svojimi 672 metri najvišji na Tržaškem in skupaj z Volnikom tudi najbolj veličastni. Dosežemo ga lahko z več strani, najbolj enostavno je iz Bazovice mimo spomenika Bazoviškim junakom in nato skoraj v ravni črti na vrh. Za ta sprehod potrebujemo kako uro hoje. Proti koncu je pot še precej strma.

Na jugu, že v dolinski občini, bi omenili Sv. Mihel nad Boljuncem, ki ga lahko »osvojimo« iz Zabrežca (20 minut hoje) in iz Gornjega konca Boljanca. Od zavetišča Premuda ni niti pol ure hoje. Nad dolino Glinščice s svojim velikim meliščem kraljuje Mali Kras. Pot iz Doline, ura in pol, iz Glinščice pa ura hoje. Med lepimi izleti ne smemo pozabiti na prekrasno dolino Glinščice, katero ste prav gotovo vsi prehodili s starši ali na šolskem izletu. Torej srečno pot, Kras vas čaka!

Gema Hafner

Mama je šla v trgovino po moko,
zamesila je testo za pogačo.
Mojca s svojo najljubšo igračo
se je vrnila z livade...
Na stezi je našla zrno pšenice:

mar ga je veter prinesel,
ali je padlo ptici iz kljuna
ali zgubile so ga žanjice...?
Mojca skrivaj je zarila zrno - v testo
in pogača pečena

bila je rumena-kakor zlato.
Jedli so, jedli-pa je niso pojedli
ves teden-ne meseca dva

in se čudili,
mamo hvalili...!
Mojca vsa srečna se je sladkala,
muzala se- in modro molčala...

Ilustr.: Marjeta Cvetko

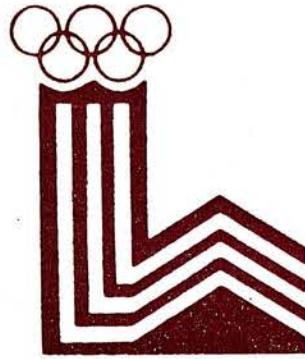
POGAČA

Ivan Furlanič - Mario Šusteršič

LAKE PLACID 80

S sklepнимi besedami predsednika mednarodnega olimpijskega odbora Lorda Killanina so se v Lake Placidu zaključile 13. zimske olimpijske igre. S tem so se zaključili dvanajstdnevni viteški boji mladih atletinj in atletov v raznih zimskih športih.

V dvorani, ki je bila prizorišče izredno srditih bojev v hokeju na ledu, je godba zaingrala najprej grško himno, potem himno Združenih držav in končno je zadonela tudi himna Jugoslavije, ki je že začela vabiti športno mladino z vsega sveta v Sarajevo, na Bjelašnico, Javorino, Igman, Trebević in v dvorano Skenderijo, kjer se že vneto pripravljajo na 14. zimske olimpijske igre, ki bodo čez štiri leta v Jugoslaviji.

Ameriško mestece Lake Placid, prizorišče komaj minulih zimskih olimpijskih iger, se je dokaj prisrčno poslovilo od smučarjev in drsalcev iz vsega sveta, čeprav je med otvoritvijo iger in med samim potekom tekmovanj prišlo do precejšnjih nevšečnosti. Že same zimske igre se niso pričele v najbolj sproščenem vzdusu, ker doslej ni še znan razplet prihodnjih letnih iger v Moskvi.

Na komaj zaključenih 13. zimskih olimpijskih igrah v Lake Placidu, tako kot v Innsbrucku pred štirimi leti, je prednjačila Sovjetska zveza v seštevku kolajn. Sovjetski športniki so osvojili sicer manj kolajn kot reprezentanti Vzhodne Nemčije, vendar so zbrali eno zlato odličje več. Do največjega presenečenja pa je prišlo v hokeju na ledu z zmago reprezentance Združenih držav. Tako so Američani ponovili uspeh iz leta 1960, ko so, prav tako na domačih tleh, v Squaw Valleyu, edinokrat doslej posegli po zlatu.

Mnogo je bilo junakov na zimskih igrah v Lake Placidu. Med temi je bil Šved Ingemar Stenmark, ki je svojo izredno uspešno kariero kronal z dvema zlatima kolajnoma, v veleslalomu in v slalomu. Domačin Eric Heiden je postal najuspešnejši olimpijec vseh časov. V hitrostnem drsanju je osvojil kar pet zlatih kolajn in povrhu dosegel še nove rekorde. Najbolj uspešna alpska smučarka je bila Hanni Wenzel, ki je ponovila uspeh Mittermayrjeve iz Innsbrucka. Ne prekosljiva prvaka v umetnostnem drsanju, Irina Rodnina in Aleksander Zajcev, sta postala ljubljence iger. In ne smemo pozabiti na skakalca Innauerja in Törmänenja, na te-

kače Wassberga, Zimjatova, nesrečnega Mička Wassberga, Zimjatova, nesrečnega Mička in na številne druge.

Omeniti moramo tudi, da je na letošnjih igrah v Lake Placidu nastopilo 15-člansko jugoslovansko moštvo, ki je doseglo pričakovani, izreden uspeh. Četrto mesto Bojana Križaja v veleslalomu je hkrati tudi naju-

spenejši jugoslovanski nastop na vseh olimpijskih igrah in prvenstvih. Alpsi smučarji jugoslovanske reprezentance so se tokrat prvič potegovali za kolajne. Bojan Križaj jo je zgrešil samo za pičli dve stotinki sekunde. Vsekakor pa smo lahko vsi zadovoljni z uspešnimi nastopi ostalih alpskih smučarjev: Strela, Franka in Kuralta.

Vladko Kogoj

Ilustr.: Robert Hlavaty

OREHA

Na postaji v Podbrdu v Baški grapi sva s sestro pred leti naletela na dva železničarja. V enem izmed teh sem, pa čeprav so od tedaj minila dolga leta, spoznal sosedovega Cirila. Le kje je že čas, ko sva se skupaj igrala!

Srečali smo se kot navidezni neznanci, a kaj kmalu smo si bili znova dobrni prijatelji, kot v lepih otroških letih. Ko je še drugi železničar izvedel, kdo pravzaprav sva, se je oglašil:

»Tudi jaz sem hodil k vajinemu očetu v šolo. Doma imam še njegova oreha.«

Hitel je pojasnjevali.

»Ob zaključku šolanja je vajin oče daroval vsakemu učencu mlada drevesca, da jih je ta zasadil kje doma. Jaz sem dobil tri orehe. Eden je usahnil, a dva sta zrastla v mogočni drevesi in vsako leto sta prav obložena z debelimi plodovi. Moji otroci vedo, da mi je oreha dal moj učitelj.«

Povprašal sem ga, kako se pri njih pravi po domače.

»Pri Volarju«, je bil odgovor.

Oreha spominjata bivšega učenca in sedanjega moža na lepa, mlada leta, spominjata ga tudi na njegovega učitelja in sta zanj res nekak živ spomenik.

Nove pesmice in pravljice

Pustni čas je že kar lepo obdobje za nami, za nami so razposajeni dnevi brez glavega veselja, pustnih šem, barv in glasbe in spet smo vsi resni ter čepimo za knjigami in pišemo v zvezke. Da pa vseeno nas ne bi resnoba preveč prevzelo, se raje razvedrimo ob knjigah, o katerih bom pravkar spregovoril.

Znani slovenski pesnik, letošnji Prešernov nagrajenec **Niko Grafenauer** je uredil knjigo pesmi slovenskih in tudi tujih mladinskih avtorjev. Izboru je dal naslov **MALČKI PALČKI** in s pomočjo risarja Marjana Mančka mu je uspelo spraviti skupaj, kakor pravimo, res dobro knjigo. Pesmi iz tovrstne slovenske zakladnice bodo brez dvoma za-

dovoljile vse okuse, saj so duhovite in zelo prijetne, tako da jih boste prav gotovo prebirali.

Za tiste pa, ki zvečer ne morajo takoj zadremati, so tu pravljice izpod peresa **Ela Peroci**, ki je vam vsem prav dobro znana. Knjiga **RECI SONCE, RECI LUNA**, ki jo je opremila in ilustrirala **Lidija Osterc**, je kot nalašč za vse otroke, ki ljubijo čudovit sanjski svet, tak svet, ki je domač nam vsem. Pisateljica ima najraje vse tisto, kar je lepo, lepoto pa odkriva povsod, tako pri možu z dežnikom ali v stolpu iz voščilnic. Saj Perocijeva ni zaman med boljšimi tvorci slovenske mladinske književnosti.

Zjutraj zarana polž se zbudi, hišo odklene, ko se zdani. Na potovanje mora takoj, hišo, seveda, vzame s seboj; za prenočišče dobra mu bo, saj po hotelih je predragó. Vreme je lepo, kakor nalašč, nista potrebna suknič in plašč, v golo je kožo dosti odet, še prehladi se, če je razgret.

Tam pod kozolcem se bo spočil in si privoščil svežih kopriv. Hrana v gostilni stane denar, da bi zapravljal, res mu ni mar! Avto kupuje, pa mu zato je varčevati treba močnó. Ni več mladenič pa še brez nog, kaj bi pešačil vedno okrog!

Tretji dan pride v mesto, na cilj, kupi si velik avtomobil! Že za volanom važno sedi, že proti domu divje drvi! Hiša — prikolica teče za njim, a za prikolico dviga se dim...

Polž šofer

MEDNARODNO LETO OTROKA

Leto 1979 je bilo posebej posvečeno otrokom po celem svetu. Imenovali so ga Mednarodno leto otroka. Največ sestranih, bolnih in zapuščenih otrok je v Afriki in Indiji. Tam še vedno ni dovolj hrane za vse, zato umre veliko otrok. Mnogi pa tudi nimajo nikogar, da bi zanje skrbel. Pomaga jim organizacija UNICEF, ki jim daje hrano in oblačila. Tudi misijonarji store veliko za revne otroke, ki žive v nerazvitih deželah. Oskrbujejo jih s potrebnimi oblačili in hrano, jih učijo in pomagajo graditi šole.

Na svetu pa je tudi mnogo prizadetih otrok, ker so to storili odrasli. Ponekod morajo otroci opravljati težka in naporna dela, ker jih odrasli izkorisčajo.

Tudi na telesno prizadete otroke ne smejo pozabiti. Morda stete že tudi sami videli kakšnega handikapiranega otroka in prav gotovo se vam je zasmilil. Do danes je družba že veliko naredila zanje. Ker taki otroci potrebujejo posebne bolnice in šole, jim moramo še naprej vsi pomagati. Mednarodno leto otroka se zato ne sme končati s prvim januarjem 1980, nadaljevati se mora v naših sрcih!

Vida Valenčič
5. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

CIRKUŠKE ŽIVALI

Jaz mislim, da cirkuske živali zelo trpijo, ker niso svobodne. Zaprete so v majhnih kletkah. Samo na ukaz morajo skakati, tekati ali delati razne umeđutrije. Če ne ubogajo, jih tepejo z bičem. Živali, ki živijo v cirkusu, ne vedo, kako lepo je biti svoboden v naravi. Tega niso nikoli občutili, ker so se že rodile v cirkusu. Te živali si ne lovijo hrane same, saj jim jo dajejo ljudje. Slonom da jejo slamo, seno in zelenjavno, tigrom in levom meso in kosti, konje krmijo z ovosm, travo, senom. Ko živali lepo opravijo kako vajo, dobijo za nagrado še priboljšek: sladkorček ali košček mesa. Ko sem bil majhen, so mi predstave v cirkusu zelo ugajale, živali so se mi zdele zabavne. Sedaj se mi pa živali smilijo. Jaz bi želel, da bi z njimi lepo ravnali, da jih ne bi tepli. Tudi živali v živalskem vrtu se mi smilijo. Mislim, da bi morale vse živali živeti svobodne v naravi

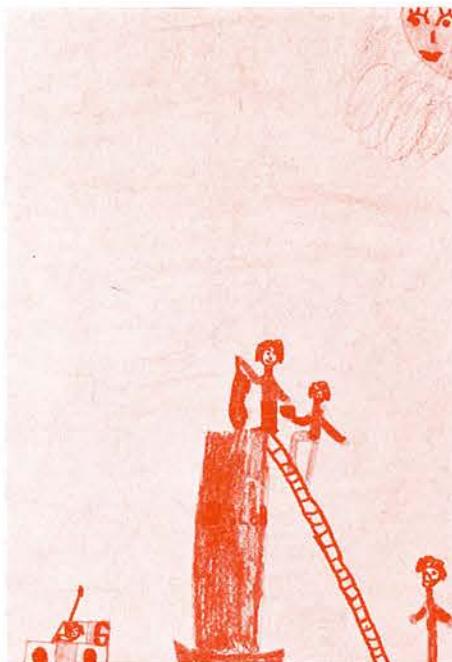
Erik Tulliach
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Obiskali smo cirkus »Circo do Brasil«. Videli smo levinje in slone. Meni se te živali smilijo, ker morajo delati, kar hočejo ljudje, se učiti, na predstavi pa pokazati, kaj znajo. Ker ne ubogajo na besedo, jim večkrat preti palica, čeprav to ni najboljša vzgoja. Cirkuske živali živijo v kletkah, njihovi gospodarji so ljudje, ki jim tudi dajejo hrano. Kadar ni predstav, morajo pridno vaditi. Vadijo počepje, korakanje, prikljanjanje, sedanje - vse na ukaz. Z vozovi potujejo iz kraja v kraj. Potovanja so za živali zelo utrudljiva in naporna. Živali za cirkuse kupijo v živalskem vrtu. Prav gotovo se živali v živalskem vrtu počutijo bolje, ker so na prostem, čeprav tudi te niso čisto svobodne.

Tanja Gorkič
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

KO JE ZAPADEL PRVI SNEG

Neko jutro me je mama zbudila in mi povdala, da zunaj sneži. Ko sem to slišala, sem urno stekla k oknu in odgrnila zaveso. Zunaj je bilo že vse belo. Zdela se mi je, da gledam razglednico z zimskim motivom. Bila sem tako vesela, da sem kar zavriskala. Hitro sem se oblekla in stekla na vrt. Rahlo je naletavalo. Strašno sem si že lela, da biše snežilo, na tihem pa upala, da se sneg

Lucijan Blasi, 4. r. OŠ - SV. JAKOB

Janez Bitenc

Trobentica in zvonček

Tra, ra, ra, tro-ben-ti-ca tro-bi, cin, cin, cin pa zvon-ček cin-glja.
Son-če- ce ve - se - lo se sme-je: „Sem že tu!“ ne-ba še-pe-ta.

ne bo prehitro stopil. Ko sem bila v šoli, ješe snežilo. Vsi otroci smo hoteli na sneg, a učiteljica nam ni dovolila. Zato pa nam je dala manj naloge, da bi bili popoldan brez šolskih skrbi. Ko sem prišla iz šole, sem se hitro najedla in se šla igrat na sneg.

Tanja Benčina
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PRVI SNEG

Prvi sneg je že pri nas,
pobelil je že celo vas.
Hiša belo se blešči,
a sneg na njivi se topi.
Sneženi mož je prav vesel,
saj mete tudi v hlev.
Mihec kepo kotali,
sneženi mož se mu smeji.
Luka se z Marjanom kepa,
bela preproga je res lepa.

Mitja Čebulec
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

LUČANJE V BOLJUNCU

Vsako leto je tradicionalno »lučanje« v Boljuncu. To je star običaj, ki je za sv. Štefan, 26. decembra. Pred mnogimi leti, ko je bila moja babica še majhna, so se dekleta in fantje zbrali na trgu. Dekleta so jim lučala jabolka: vsako dekle v fanta, ki ga je imela rada. Otroci pa so pobirali jabolka in jih nosili domov. Z mamo grem vsako leto na ta dan v Boljunc. Tudi lani sem si ogledala lučanje. Dekleta so imela polne vreče jabolk.

Metala so jih v fante. Ti so jim odvrnili tako, da so jabolka pobirali in jih spet me-

tali nazaj. Nekatera dekleta so jih dobila tudi v glavo, prav tako fantje. Tudi v avtomobile, ki so peljali po trgu, so lučali jabolka. Če je kdo stopil iz avtomobila, je bilo po njem. Torej, če delajo tako, to ni več običaj, ampak divjanje. Ljudje, ki so v hišah, morajo zapreti okna, če ne jim razbijajo šipe. Po trgu pa sploh ne morejo hoditi. Med fante se zaganja otročad, ki meče jabolka na vse strani. To divjanje traja tudi po dve uri. Konča se, kadar so jabolka na tisoč koščkov. Tisti, ki se »lučajo«, ne pomislijo na otroke, ki umirajo od lakote in prosijo za košček kruha, mi pa smo bogati.

Karen Marzolo
5. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

Po vsem, kar si napisala v zadnjem delu, sklepam, da so te zadeli: samo tebe, ali pa kar obe? Ne bodi no tako črnogleda! Lučanje v Boljuncu je vendar star običaj, tudi sama praviš tako!

V CIRKUSU

Včeraj smo šli v cirkus. V cirkusu je bilo lepo. Videli smo živali. Konji so plesali. Zeleno so smrdeli. Slon je trobil. Mož je vlekel leva za rep. Tudi igralci so bili pridni. Pajaci so bili smešni, ker so se boksali. Plesalke so plesale po vrvi. Zelo smo se smeiali.

Ingrid Čok
1. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

ZIMSKI ČAS

Zima se začne 21. decembra in se konča 21. marca. Traja tri mesece. Dnevi so krajiši in noči so daljše. Nebo je sivo. Vreme je

Upam, da niste pozabili na natečaj za nove naslovnice Galeba. Če se še niste lotili dela, poiščite brž letošnjo četrto številko in si na strani 109 preberite pogoje natečaja. Pomnite, da zapade rok za oddajo osnutkov 31. marca, zato ne zamujajte časa! Sprostite svojo domiselnost in čimprej narišite osnutke. Obljubil sem vam lepe knjižne nagrade, zato se je res vredno potruditi. Lahko pošljete tudi več osnutkov, tako boste imeli več možnosti, da bo komisija izbrala vsaj enega. Pomnite, da čas naglo beži in da morate krepko poprijeti, če nočete zamuditi roka.

Ugotavljam, da premalo prebirate tole rubriko in da kažete zelo malo zanimanja za sporočila urednice rubrike »Šolarji pišejo« Majde Železnik. Urednica vas je v

grdo, ker je sonce skrito za oblaki. Tudi če posije, ne greje tako toplo kakor poleti. Drevesa so gola. Vrtovi so skoraj prazni. Le pod plastično folijo rase solata, motorvilec, zelena, radič. Kadar gremo iz hiše, si oblečemo plašč, obujemo si tople čevlje, na glavo si damo kapo. V hišah moramo ogrevati. Če hočemo pri ogrevanju prihraniti, se tudi doma toplo oblečemo. Živali so lačne, posebno tiste, ki zime ne prespijo. Lovci jim nosijo hrano, da ne poginejo v snegu. Ptice, ki so čivkale poleti, so odletele v toplejše kraje. Nekatere pa so ostale, ker dobito pozimi gostejše perje, in jih ne zebe. Jaz si želim, da bi tudi v naših krajih dobro zametlo.

David Pizziga
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

drugi številki letošnjega letnika pozivala, da bi kaj napisali o Mednarodnem letu otroka, o letu, ki je bilo namenjeno ne samo vam, ampak vsem otrokom sveta in njihovim problemom. Oba sva pričakovala vaš množičen odziv in bila prepričana, da se boste razpisali o tem važnem dogodku. Poslali pa ste le pet dopisov. Kaj se je zgodilo? Vas tema ni zanimala? Niste vedeli kaj napisati? Ali ste enostavno spregledali poziv urednice pod naslovom **VSEM VAM V PREMISLEK?** In sicer, oba bi želeta, da bi bili vsi vaši dopisi bolj izvirni, bolj zanimivi in pestri. Ne recite mi, da vam manjka domiselnost. Le malo dobre volje je treba.

Da ne prebirate pričujoče rubrike, mi potrjuje tudi Andrej Peric, učenec 2. razreda OŠ »V. Šček« v Nabrežini.

Dragi Andrej, poslal si mi pismo, v katerem me sprašuješ, kaj je z nagrado, ki si jo dobil za rešitev križank in ugank. Če bi bil prebral moje sporočilo v prejšnji številki, bi bil zvedel, da še nisem dobil pošiljke mladinskih knjig namenjenih nagrajenjem in da bom zadostil vašemu nestrnemu pričakovanju takoj, ko bom knjige dobil. Upam, da se bo to zgodilo v kratkem, v vaše spošno zadovoljstvo in v mojo uteho. Zagotavljam vam, da boste z nagradami res zadovoljni.

UREDNIK

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je konj. Ima bleščajočo dlako, ki je lahko temno rjava, bela, črna ali pa siva. Visok je več kot en meter. Stoji na dolgih in tankih nogah, ki imajo na koncu kopita. Kopita so podkovana. Glava je podolgovata. Tudi vrat je dolg in poraščen je z grivo. Hrbet ima širok. Rep je iz žime. Konja hranimo z ovsom, dobrim senom in s travo. Rad ima svežo in čisto vodo. Posebno pa je vesel, kadar ga krtačimo in snažimo. Konj je zelo koristna žival, ker pomaga pri kmčkih delih. Daje nam tudi meso, kožo pa uporablja za izdelovanje usnja. To lepo žival pa lahko občudujemo tudi na konjskih športnih prireditvah.

Erik Žagar
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Najbolj všeč mi je krava. Ima jo moja baba na kmetiji. Njena krava je velika, ima debelo glavo, na glavi pa rogove. Je rjave barve. Kadar je lačna, muka. Hrani se s senom, poleti pa se pase na travniku. Pozimi je v hlevu. Krava je koristna, ker nam daje teličke in mleko, zato jo moramo dobro krmiti.

Agostino Tuso
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Moja najljubša žival je muca. Ima kosmat in topel kožušček. Hranimo jo z mlekom in z ostanki naše hrane. Rada lovi miši, včasih preganja tudi ptičke. Zelo rada se igračka, najraje pa spi ali poležava na toplem. Muca je koristna, ker lovi miši.

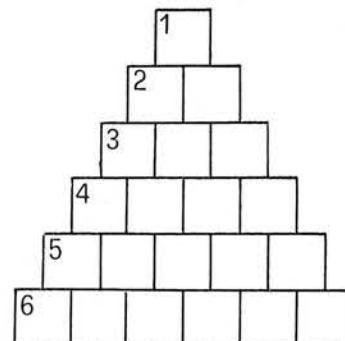
Valentina Sob
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

OBISKALI SMO KRAŠKO HIŠO

V ponedeljek, 28. januarja, smo si šli ogledati Kraško hišo, ki bi videli, kako je bilo nekoč. Na dvorišču Kraške hiše je bil nekoč hlev. Sedaj je v njem umetnostna galerija. Pred hišo je kamnit vodnjak, miza s stolom in košat oreh. Hiša je enonadstropna: v pritličju je kuhinja, klet in kolarница, zgoraj pa shramba, spalnica in kašča. V zgornje prostore vodijo zunanje stopnice in leseni »ganki«. Streha je pokrita s skrlami. Ob hiši je senik in gnojišče. V kuhinji smo videli ognjišče, krušno peč, lončeno posodo, kotel za kuhanje, sklede in krožnike. V spalnici pa so: postelja, dve zibelki, skrinja in omare s predali. V shrambi in v kleti smo si ogledali orodje in razne pripomočke za delo. To je bil naš prvi obisk Kraške hiše, upamo pa, da si bomo še kdaj ogledali te zanimivosti.

Učenci
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

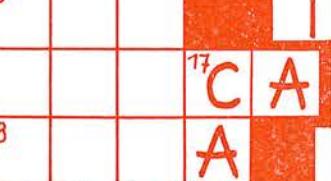
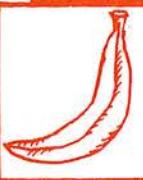
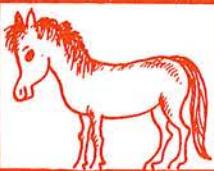
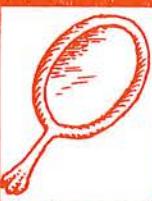
PIRAMIDA

Vsaki naslednji besedi dodaj po eno črko. 1. sedemnajsta črka v slovenski abecedi, 2. prislov, največja italijanska reka, 3. prislov, tudi zemeljski tečaj, 4. velik pokrit prostor za shranjevanje vozov in strojev, 5. slovenski smučarski skakalec, junak Planice, 6. letni čas, ki se bliža.

MAGIČNI LIK

Vodoravno in navpično: 1. leposlovje v nevezani besedi, 2. nasilni kradljivec, tat, 3. rabimo jih za zidavo, 4. predpis, odredba, določilo, 5. odprt prostor za raznovrstne nastope.

NAVPIČNO:**VODORAVNO:**¹R ²S

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

C

14

D

O

15

P

16

C

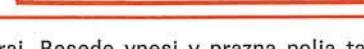
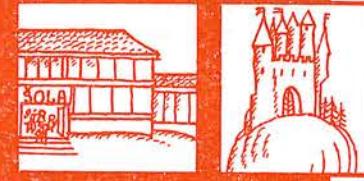
A

17

C

A

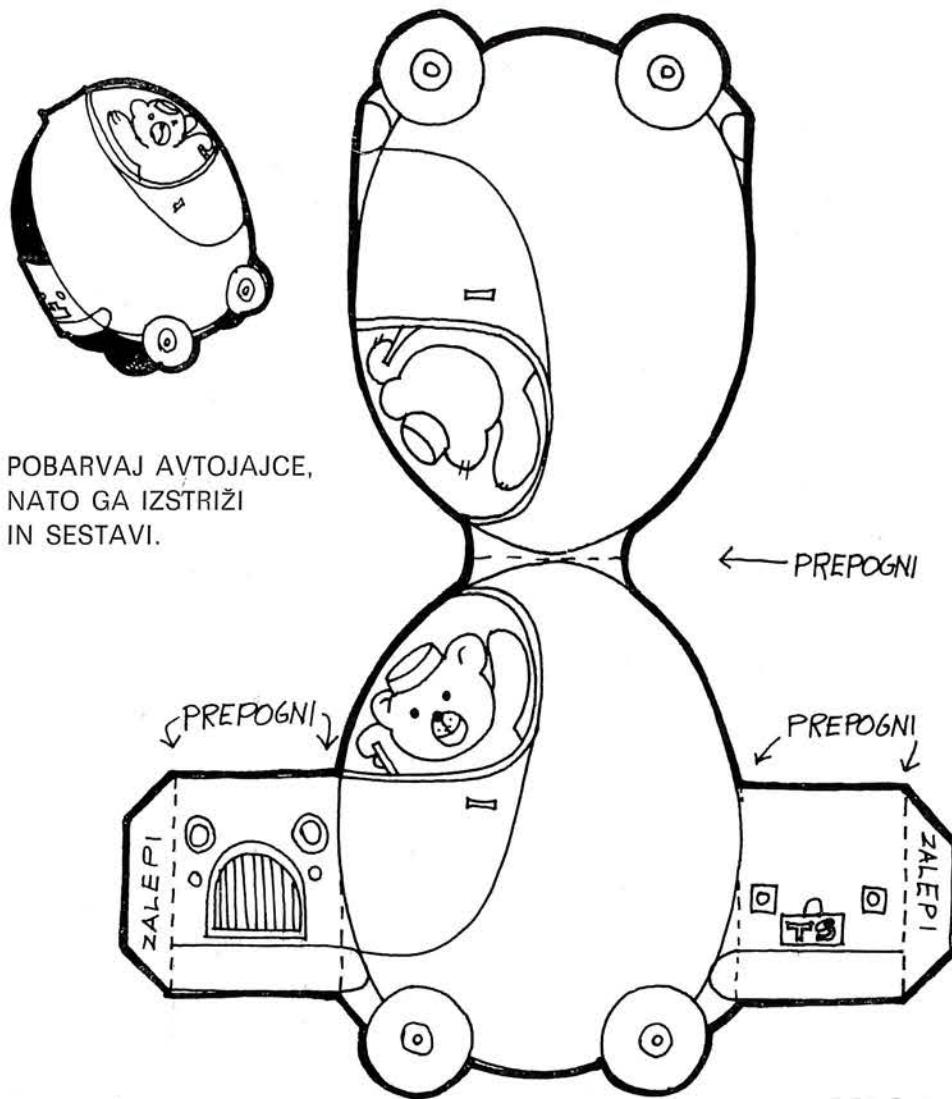
A

Poisci prave besede za vse, kar je narisano zgoraj. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

Avtojajce

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITEV UGANK IZ ČETRTE ŠTEVILKE

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. valj, 4. konj, 5. koza, 6. nos, 7. košara, 8. rog, 9. SA. **Navpično:** 1. banana, 2. voz, 3. LJ, 4. kosa, 5. koš, 6. noga, 7. kost.

KOMBINIRANA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. rek, 4. jug, 6. sto, 7. star, 9. IB, 10. teta, 11. napor, 13. trud, 15. štirideset, 19. trideset, 20. id, 21. red, 22. ded, 24. te, 25. lise, 26. jež. **Navpično:** 1. petintrideset, 2. RS, 3. Kobarid, 4. JAT, 5. ura, 7. stodeset, 8. ter, 12. pudar, 14. pet, 16. TT, 17. iridiј, 18. sedem, 23. dež.

REŠITVE SO POSLALI: Peter Jankovič, 3. r. OŠ BORŠT. Elena Smotlak, 4. r. OŠ ŽAVLJE - KOROŠCI. Ervin Iori, 4. r. OŠ MAVHINJE. Suzana Sancin, Renato Sancin, 2. in 3. r. OŠ DOMJO. Sonja Košuta, 3. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Katja Fabrizi, Dimitrij Carli, 2. in 4. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Patricija Čuk, Elena Carli, Marvida Čuk, 4. in 5. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Robert Čaudek, David Černic, Vera Tomsič, Dimitrij Florenin, Katerina Kovic, Aljoša Kuzmin, Bogdan Grilj, 3. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Agata Kuhar, 4. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Andrej Peric, Marjan Peric, 2. in 5. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Rodolfo Madotto, Mauro Benci, Tamara Bernhardt, Mirjam Gregori, Nada Carli, Karen Marzolo, 5. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Andra Naubauer, Denis Švab, Pavel Lippolis, Uliks Bravar, Kristjan Jakominič, Betty Oberdank, Sandro Santonocito, Maksi Clemente, 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Roberto Cappelli, 2. r. OŠ »K. Štrekelj« - SESLJAN. Marino Buzzinelli, Silvan Komic, 4. in 5. r. OŠ ŠTEVERJAN. Geremia Hlede, 3. r. OŠ VITT. VENETO - GORICA. Petra Jereb, Jordan Pisani, Silvia Bonetti, 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Maksimiljan Kralj, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Franci Fabec, 2. r. OŠ CEROVLJE. Ksenija Marušič, 4. r. OŠ »S. Gruden« - ŠEMPOLAJ. Nataša Stopar, Anita Froglio, Lara Gregori, Dunja Grgić, Jasmina Grgić, Barbara Renčelj, Elizabeta Ciacchi, 3. in 4. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA.

NAGRADE DOBIJO: Patricija Čuk, 4. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Agata Kuhar, 4. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Silvan Komic, 5. r. OŠ ŠTEVERJAN. Jordan Pisani, 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Dunja Grgić, 3. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA.